

Tvoja me riječ dotakla

onako usput
dok sam zurio u daljinu

iza tih prozora
cijeli je svijet umotan
u biserni omotač
tako neznatan

malo je toga
što me obuzme

a riječ me Tvoja dotakla
onako oprezno, lagano,
slikovito, melodično,
nasmiješeno i opušteno

ona je kao i Ti
prožeta nitima
koje smiruju

Adolf Polegubić

Uz majčin odar

Svijećnica je.
Stojim uza te, majko moja,
držeći te za hladne prekrižene ruke
 što ih je sljubila krunica.
Gledam te nepomičnu, spokojnu,
 i pitam se je li tvoj odlazak
 baš na Dan Gospodinova
 prikazanja u Hramu slučajan.

Nijema sam, majko.
U grču unutarnjeg monologa
 osjećam ljuljanje tla
 pod staklenim mi nogama.
Postajem brod u oluji
 kome se ugasio svjetionik.

Kako i kamo dalje?
Kako pronaći kopno?
Tvoje sklopljene oči
 moji su dogorjeli ferali.

Slaba sam, majko,
 zarobljena u trenutku,
 jedino monolog
 u meni buja.
Svaka riječ njegova
 riše stare slike naših blizina.
Slika do slike, majko,
 ima ih za album
 širi od Paških vrata.

Ivanka Pavić

Molitva

neka Te moje ruke hvale,
Gospodine,
i neka budu otvorene
za sirotinju

neka na mome licu
bude osmijeh
i po toplini da privlačim

neka u mom srcu
prebiva radost
i u radosti da Tvoje lice donosim

i budi u svakom mom koraku

u svakoj iskri očiju mojih

Amen!

Adolf Polegubić

Dodir radosti

u tragu si
mojih misli i želja

a ova je zemlja
teška poput olova

kako se oduprijeti satima
koji razdiru

kako dokučiti
tajnu tuge

Ti si dodir radosti
odsaj dana i večeri

kad padnem
učiš me koracima
čvršćim od mene

Ti si moje drugo veslo
na pučini

Adolf Polegubić

Svjetlosti ususret

dugo ti nisam
napisao pjesmu
sav sam
ko suha zemlja
u čežnji

u mislima nekim
koje prelaze onu stranu kruga
poput slijepca
nježno dodirujem slova
na kojima piše tvoje ime

vrijeme je oduvijek
dijelilo naše svjetove

umiveni ljubičicama
u osvit Cvjetne nedjelje
obrazima
prema Svjetlosti

Adolf Polegubić

Kalvarija

krvario si u tramvajima
u automobilima
na raskrižjima
na ulicama

opet Kalvarija

ostao si
čvrst i smiren

znaš da postoje
i s desne i s lijeve

Adolf Polegubić

Ponovno dolaziš, Gospodine

ponovno dolaziš, Gospodine,
u ovaj zimski dan
cestama vlažnim od kiše
i oblacima nadvitima nad srcem

dolaziš u tišini

Tvoj dah je
u koraku slabom
i srcu ranjenom
u magli
na nepreglednim stazama

u prapočetku Ti je ime
a dobrota u srcu djeteta

mir, donosiš mir
i samo mir
u smiraju
i mirisu ruža

Adolf Polegubić

Na Golgoti

posve slobodno
predao se

u njegovim rukama
nema ničega
što bi ga osudilo
u djelima
ničega što bi dokazalo presudu

Gospodaru moj
kao da su te jučer razapeli

za svakoga od nas
krv još uvijek iz boka
ruku i nogu prelijeva se

na Golgoti
još uvijek križ

ne da osuđuje
već da stoljećima svijetli

Adolf Polegubić

